

จากสำนักพิมพ์

ในสมัยรัชกาลที่ 5 และรัชกาลที่ 6 โปรดเกล้าฯ ให้ส่งนักเรียนซึ่งมีทั้งพระบรมวงศานุวงศ์ เจ้านาย และสามัญชน ออกไปศึกษาวิชาทหารในประเทศเยอรมันนี้ หลายคนอาจไม่ทราบว่า สมเด็จพระเจ้าฟ้า บริพัตรสุขุมพันธุ์ กรมพระนครสวรรค์วรพินิต และสมเด็จพระเจ้าฟ้ามหิตลธิเบศร อดุลยเดชวิกรม พระบรมราชชนก ทรงสำเร็จจาก โรงเรียนนายร้อยทหารบกเยอรมัน ไม่เพียงเท่านั้น ในการเปลี่ยนแปลงการปกครองเมื่อปี พ.ศ.2475 อันเป็นเหตุการณ์หนึ่งหน้าหนึ่งของประวัติศาสตร์ชาติไทย ก็ล้วนมีนายทหารที่จบจากเยอรมันเป็นกำลังสำคัญ และมีสามท่านเป็นถึงระดับผู้นำในสายทหารที่รู้จักในชื่อว่า “สี่ทหารเสือ” คือ พระยาพหลพลพยุหเสนา พระยาทรงสุรเดช และพระประศาสน์พิทยายุทธ

นักเรียนนายร้อยไทยในเยอรมันยุคโกเซอร์ เล่มนี้ สรค์ลย์ แพงสภา ลูกชายนักเรียนนายร้อย เยอรมัน-สอาด แพงสภา นำเรื่องราวของพ่อและเพื่อนๆ ที่ได้ยินได้ฟังมาตั้งแต่เล็กๆ มาเรียงร้อยและถ่ายทอดชีวิตนักเรียนนายร้อยออกมาได้อย่างแจ่มชัด บวกกับข้อมูลจากสมุดบันทึกของพ่อ และจากการพูดคุยกับเพื่อนๆ ที่เป็นลูกนักเรียนนายร้อยเยอรมันเหมือนกัน ก็ยิ่งทำให้ภาพของพวกเขาเหล่านั้นมีชีวิตชีวายิ่งขึ้น

ในฉบับพิมพ์ครั้งนี้แตกต่างจากครั้งก่อนซึ่งตีพิมพ์ไปเมื่อเกือบ 20 ปีที่ผ่านมาคือ มีภาพประกอบเพิ่มเติมอีกจำนวนหนึ่งซึ่งไม่เคยได้ตีพิมพ์ที่ไหนมาก่อน เป็นภาพของบรรดานักเรียนนายร้อยยุคโกเซอร์ในชุดเครื่องแบบนักเรียนนายร้อย ซึ่งผู้เขียนเพียรพยายามรวบรวมมา ตลอดจนชะตากรรมของแต่ละคน นับตั้งแต่ก้าวแรกจนเมื่อวันคืนอันรุ่งโรจน์ผ่านไป

ทำไมต้องเรียกนักเรียนนายร้อยเยอรมันในยุคนั้นว่ายุคโกเซอร์ เพียงพลิกเข้าไปอ่านก็จะพบว่าผู้เขียนได้แก่ความสงสัยให้ท่านไว้แล้ว

สำนักพิมพ์สารคดี

พ.ต.....ร่าง/ตรวจ ก.ย.๕๕
จ.ศ.อ.....พิมพ์/ทาน ก.ย.๕๕

เพื่อนเกลอ

สาวความยาวซึกนิตคงไม่กระไรนัก สงครามโลกครั้งที่ 1 เยอรมันของไกเซอร์แพ้วจมธรณีไปตามระเบียบ แต่แล้วก็สามารถพลิกตัวพีนลุกขึ้นฮึดฮัดพิศพิศได้อีก ภายใต้การนำของลัทธิเผด็จการเต็มตัว ท่านผู้นำและนายกรัฐมนตรีเป็นบุคคลเดียวกันคือ อดีตนายสิบทหารบกชื่อ ออดอล์ฟ ฮิตเลอร์ เยอรมันเรียกเขาว่า Der Fuhrer und Reichskanzler Adolf Hitler พาพรรคนาซี ปลุกอินทรีเหล็ก เยอรมันขึ้นมาแผ่ปีกผงากवादลวดลาย ฟาดหัวหาดทางหนักขึ้นเป็นลำดับ ราว พ.ศ.2475 ศัตรูคู่ศึกเหล่าที่เคยร่วมงานสหภาพาหาหาหวาร้อนๆ ไปตามกัน สหายสนิทมิตรคู์ใจของฮิตเลอร์ที่มีตำแหน่งเป็นรองฟูเรอร์ ด้วยมีชื่อว่า “แฮร์มันน์ วิลเฮล์ม เกอริง” โลกรู้จักเขาในชื่อ “จอมพลเกอริง ขุนศึกลูฟว์เฟอ” แม้ทัพอากาศ นาซีที่สำแดงเดชเผายุโรปเสียเกือบครึ่งทวีป เป็นหัวหอกเปิด สงครามสายฟ้าแลบ (Blitzkrieg) และเขาคนนี้แหละเป็นต้นตำรับกะเบือบิน ยุทธการขีปนาวุธยิงละครับ ยิงจรวด วี-1 กับ วี-2 ถล่มเกาะอังกฤษ เล่นเอาวังหัวซุกหัวซุนแทบเป็นบ้า

เมื่อเกอริงได้รับยศจอมพลหรือจอมพลอากาศ กองทัพนาซีเยอรมันมีอยู่หลายจอมพลแล้ว เช่น จอมพลบลอมแบร์ก จอมพลแปร์นาดี จอมพลพอนฟรีตซ์ จอมพลโคเตล และอื่นๆ ต่อมาก็เพิ่ม “รวมเมล” จึงจอกทะเลทรายต่อแถวเข้ามา ตามหลักสากลชั้นยศจอมพลถือว่าเป็นเกียรติสูงสุดของกองทัพ ลงเป็นจอมพลก็จอมพลเท่ากันไม่มีใหญ่เล็กกว่ากัน นอกจากความอาวุโส เกอริงเป็นคนที่ศทางทำงานถูกเส้นใหญ่ ผ่านผู้นำฮิตเลอร์ขนาดหนัก ถึงขั้นนอนละเมอหรือเปล่าก็ไม่ได้ ฟูเรอร์อยากสมนาคุณเพื่อนเกลอให้จูงยศศักดิ์อันครุณากั้ตันบ้องตื้อซะแล้วที่จอมพล เอาไงดี ผู้เผด็จการนาซีซะอย่างต้องเข้าได้ตั้งยศจอมพลขึ้นอีกชั้นให้มันใหญ่ เหนือจอมพลทั้งหลายทั้งปวงประดามี ใครจะทำไม่ว่าแล้วก็ประกาศแต่งตั้งยศ “จอมพลแห่งไรช์” หมายถึงจอมพลแห่งอาณาจักรไรช์ที่ 2 ข้างผมนะคิดว่าเรียกว่า “จอมพลแห่งจอมพล” จะเข้าที่กว่า แต่จะให้ให้เกเทเข้าทำเข้ายุคสมัยละก็ควรจะว่า “จอมพล (พิเศษ) แฮร์มันน์ เกอริง” ก็คงจะชอบ เพราะยังไงๆ “พิเศษ” ย่อมแพงกว่าธรรมดา อย่างน้อยก็ 5 บาท ปริมาณและคุณภาพทั้งนั้นๆ แหะ แหม แต่กล้าคำคัญอยู่น่า สำหรับคำว่า “พิเศษ” ในวงเล็บ ตู้นี้มิใช่จอมพลธรรมดาจะบอกให้

นักเรียนนายร้อยทหารไทยต้องออกจากเยอรมันี่ตามคำสั่งกระทรวงกลาโหม เมื่อเยอรมันนี่เปิดสงครามขึ้นในยุโรป ต่อมาสยามก็ประกาศสงครามกับเยอรมันนี่ด้วย ลึนสงครามโลกครั้งที่ 1 ก็ลึนยุคราชวงศ์ไฮเฮนซอลเลิร์น ไทย-เยอรมันนี่ขาดการติดต่อกันไปชั่วระยะหนึ่ง กระทั่งอาณาจักรไรช์ที่ 2 ภายใต้การนำของฮิตเลอร์ตั้งตัวติด เราจึงได้เปิดสัมพันธ์ทางการทูตขึ้นใหม่ พร้อมกับนาซีเยอรมันเริ่มเขย่าโลก ไทยส่งนักเรียนออกไปศึกษาที่เยอรมันนี่อีกครั้งหนึ่ง

กลุ่มแรกไปประมาณปี พ.ศ.2471-2472 เรียนด้านนิติศาสตร์และวิทยาศาสตร์ ในจำนวนนี้มีดอกเตอร์ประกอบ หุตะสิงห์ ดอกเตอร์หยุด แสงอุทัย พลโท อัมพร ศรีไชยยันต์ ล้วนปริญญาเอกทางนิติศาสตร์ทางวิทยาศาสตร์มีดอกเตอร์จ่าง รัตนะรัต ดอกเตอร์อาร์ สุปล และอีกหลายท่าน ดอกเตอร์ประกอบ หุตะสิงห์ เล่าว่าเคยพบ แฮร์มันน์ เกอริง หลายครั้งในงานเลี้ยงรับรองที่สถานทูตไทยกรุงเบอร์ลิน ตอนนั้นยังไม่ได้เป็นจอมพล เมื่อพบกันครั้งแรกแล้วรู้ว่าเราเป็นคนไทยเค้ก็ดีใจ ครั้งหลังๆ ต่อมาพอ เจอหน้าเป็นปราดเข้ามาหา ทั้งที่ตอนนั้น เกอริงใหญ่โตดับเยอรมันนี่ จนเกือบกระจอกออกไปนอกบ้านอยู่แล้ว ส่วนดอกเตอร์ประกอบกับคนอื่นๆ นั้นเป็นเพียงนักเรียนมหาวิทยาลัย

เกอริงชอบพอนับถือคนไทยสนิทใจว่ามีนิสัยใจคอโอปอ่อม มีความเป็นเพื่อนแท้ เป็นนักกีฬา และนักสู้ มักจะถามถึงและเอ่ยชื่อนี้เหล่านั้บ่อยครั้งคือ พจน์ น้อม ชิต เจริญ สอาด พรินนิล พรินตรี ดิน เทพ

จะอะไรซะอีกล่ะครับ คำว่ารุ่นเดียวรุ่นร่วมสมัยใกล้เคียงกัน พ.ศ.2451-2453 เกอริงจัดว่าเป็นเพื่อนสนิท ตอนเรียนสำเร็จบางคนก็อยู่หมวดเดียวกัน เมื่อเข้าเฝ้ารับพระราชโองการของไกเซอร์วิลเฮล์มที่ 2 ณ ลานพระราชวังกรุงเบอร์ลิน นักเรียนนายร้อยเยอรมันรุ่นไกเซอร์ก็กลับมารับราชการเป็นใหญ่เป็นโต บางคนดังทะลุฟ้าไปเลยเมื่อ พ.ศ.2475 เมื่อเกอริงเป็นแม่ทัพฟ้า เอกอัครราชทูตไทยประจำกรุงเบอร์ลินในขณะนั้นคือ พลตรี พระประศาสน์พิทยายุทธ (วัน ชูถิ่น) ศิษย์เก่ากรอสส์ลีชเทอร์เฟล เดอ รุ่นสุดท้ายที่ต้องย้ายออกมาเมื่อสงครามเริ่มต้น

เกอริงเคยมีจดหมายติดต่อกับเพื่อนเก่าในเมืองไทย ผมเชื่อว่าเป็นเช่นนั้น เพราะเมื่อ พ.ศ.2478 ได้เห็นจดหมายของเกอริงส่งผ่านสถานทูตเยอรมันในกรุงเทพฯ ถึงพระอินทร์สรค์ลย์ งามสารทุกข์สุกดิบ และว่าถ้าจะส่งลูกชายสักคนไปเข้าโรงเรียนนายร้อยก็จะจัดการทุกอย่างให้ในเยอรมัน เกอริงน่าจะเขียนถึง พลตรี พระศักดิ์พลรักษ์ ด้วยเป็นอย่างยิ่ง สองท่านนี้สนิทกันมากทีเดียว ไม่เขียนมาก็เกินไปละ ทำไมเรอะครับ เดี่ยวจะว่าให้ฟัง

ผู้ที่ได้รับยศนายทหารเยอรมันเมื่อกลับมาถึงเมืองไทยแล้ว ทางกองทัพเยอรมันยังถือว่าเป็นนายทหารนอกสังกัดหน่วยที่เคยประจำ ไม่ขาดไปเสียทีเดียว นักเรียนไทยกลุ่มที่เกอริงเอ่ยถึงนั้น หลายท่านมีความสามารถพิเศษ ดีเด่นระดับที่มโรงเรียนนายร้อย อย่าง ฟุตบอล ยิมนาสติก ซิมา ฟันดาบ สมัยโน้น “ซเด็ทพจนัน” (พลเอก พระยาพหลพลพยุหเสนา) “ซเด็ทเทพ” (พันเอก พระยามนงสุรเดช) “ซเด็ทชิต” พันเอก พระยาสรเดช รณชิต) เก่งทางฟันดาบทั้งเซเบอร์ (sabre หรือ saber) และเอเป (Epée)

เซเบอร์ เป็นประเภทใบดาบเรียวยาวเล็กมีคม ถูกฟันเข้าได้เป็นแผลเบือเหมือนกัน ถ้าถูกแทงก็ทะลุ ใบดาบสะบัดไสวแบบสปริงได้ไม่มาก โกร่งดาบโค้งหุ้มมือ กติกาการดวลจำกัดให้แทงฟันเป้าเฉพาะลำตัวคู่ต่อสู้เพียงระดับเอว สูงขึ้นไปถึงไหล่เท่านั้น

เอเป เป็นประเภทใบดาบเล็กเรียวยาวปลายแหลม ทำร้ายคู่ต่อสู้ด้วยการแทงอย่างเดียว ไม่มีคม ใบดาบไหวตัวพริ้วแบบสปริงได้มาก โกร่งดาบทรงกะลา แหงคู่ต่อสู้ได้ไม่จำกัดเป้าหมาย รู้แค่นี้ละครับ ผมนะเป็นแต่ซัดดาบไม่เคยฟัน

ดาบฝักมันก็ดาบฝัก จะให้ทั้งแหลมทั้งคมแบบของจริงไม่ไหวแน่ แต่ตาคนนี่ที่เป็นทหารพระจักรพรรดิฝังจิตฝังใจว่าต้องเป็นผู้กล้าหาญ ยังมีอะไรเป็นเครื่องหมายแสดงความกล้าหาญด้วยแล้วก็ยิ่งเป็นที่นับถือ กรณีนี้จึงเกิดค่านิยมในการสร้างแผลจากการต่อสู้ให้ปรากฏแก่สายตาผู้พบเห็น เอาไว้อวดว่าข้านี้แหล่หนักบุญสูงแหลกมาแล้ว ยิ่งแผลจากการดวลดาบอยู่ในตำแหน่งที่เห็นได้จะจะ ซักก็ต่ออย่าบอกใครเชียว อีสาวขอเดินเคียงเชียวละซเด็ทบางกลุ่มก็อยากกว้างเหมือนกัน

คณะอยากซ่าเขาเล่นกันอย่างนี้ครับ ชั้นแรกไปกะลิมกะเหลี่ยกระซิบครูกี่ขออนุญาต จะฟันกันด้วยความกระสันอยากได้แผลโก้ๆ หรือเพราะเป็นอริหมิ่นหน้าจะพาดกันให้เห็นดำเห็นแดงก็ได้ ครูฝึกคนไหนบ้องๆ บ้าอุดมคติเดียวกันก็มักสนับสนุนสนองตัณหา เอาเลย พระเดชพระคุณจะช่วยดูต้นทางให้ หรือเป็นกรรมการให้ด้วย ดวลกันแบบนี้ต้องใช้ดาบเอเป และใช้หน้ากากเปิดหน้ากากฝักฟันดาบปกติเป็นลวดตะแกรงถี่คลุมตลอดใบหน้า ส่วนหน้าเปิดป้องกันเฉพาะตา จมูก ปาก และมีส่วนเปิดโล่งตั้งแต่โหนกแก้มลงมา ดาบที่ใช้ก็ตัดตุ้มกลมที่หุ้มปลายออก คงมีคมพอเฉียวเนื้อหนังได้แผลได้เลือดสมใจ แม้จะเป็นดาบกิ่งจริงอันตรายมันก็กิ่งจริงเหมือนกัน ฉะนั้นกติกาการดวลต้องเข้มงวด มีพี่เลี้ยงฝ่ายละสองคน เอาไว้ช่วยทำแผลคัดเลือดหรือคอยจูดคอยรั้ง เมื่อฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งโดนพาดหน้าตาแตก เกิดยวะดีเดือดเลือดพล่านไม่ยอมมลดดาบตามสัญญาห้าม

สมัยนั้นการฝึกฟันดาบกระทำในสนามโล่ง ไม่ใช่โรงพละ ขอเล่าเฉพาะการฟันกันอย่างเอาแผลนะครับเล่าตามที่ท่านผู้ใหญ่บรรยายมานานมาแล้ว คู่ต่อสู้ยืนยกดาบทำความเคารพ แ่นละต้องหันหน้าเข้าหากัน

คงไม่หันไปทางอื่น กรรมการบอก “พิน” ก็เข้าประดาบทันที ผู้ช่วยกรรมการหรือกรรมการจับเวลา นับซ้ำจาก 1-15 คงประมาณ 15 วินาที ตระโกนบอก “หยุดพิน” คู่ต่อสู้ต้องหยุดแล้วถอยไปยืนตำแหน่งเดิมในท่ายกดาบเคารพ กรรมการใหญ่บอก “พิน” ใหม่ จะประดาบทันชักร็อบก็ได้ตามใจโก้ เอากันให้ได้แผลไปอวดสาวก็แล้วกัน หรือฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งโดนเข้าเลือดสาตหนักหน่อย ก็ต้องเลิกโดยปริยาย งานนี้จะแพร่พรายให้รู้ถึงทุกระดับผู้บังคับบัญชาไม่ได้ แต่ไม่แนบงที่ท้านรู้แล้วแต่เฉยไว้ ปล่อยให้มันบ้ากันไปตามเรื่องของมัน

เยอรมันเล่นได้ไทยก็เล่นด้วย กลุ่มที่จอมพลอากาศเกอริงเอ่ยชื่อมานั้นนะ เอากับเขาทั้งนั้น ผีมือชั้นแนวหน้าเสียด้วย เอเชียอีกชาติหนึ่งที่เยอรมันยอมรับเข้าเรียนนายร้อยก็คือญี่ปุ่น แกมาป่วนเบี่ยน อยู่ด้วยชื่อ “ฮิเดกิ โตโจ” ชอบประดาบทับเกอริงและกลุ่มไทย เล่นกับขดีเทพจนและขดีเทห์น้อมแบบยึดเยื้อ เรียกว่าคู่กันดีมาก

ที่ว่าแต่แรกว่าพระยาพหลฯ และพระยาทรงฯ สองสหายสนิท มีผีมือในเชิงดาบทั้งคู่นั้น เมื่อกลับมาเมืองไทยแล้วก็ได้ทิงกีฟ่าที่รักนี้ ยังพบปะซ้อมมือกันเป็นประจำ ข้อนี้ผมรู้อีเพราะเคยเห็น แม่ชั้นยศจะขึ้นไปถึงพันเอกแล้วยังเล่นกันอยู่ในบางโอกาส บางครั้งในกลุ่มนักเรียนเยอรมันเกิดขัดคอกันขึ้นมา พระยาพหลฯ มักจะพูดอย่างเคยปากสำหรับเพื่อนใกล้ชิดอย่างพระยาทรงฯ ว่า

“ยังงี้มาพินกับข้าดีกว่าวะ”

แล้วก็แค่นั้นไม่มีอะไร เพราะเป็นความเคยชินของท่านทั้งสอง เมื่อมาร่วมกันเป็นหัวหน้าคณะราษฎร ปฏิวัติเปลี่ยนการปกครองสำเร็จ ทำงานใกล้ชิดกันมากขึ้น ความคิดเห็นขัดแย้งต้องมีเป็นธรรมดา ถกเถียงกันไปมา พระยาพหลฯ ยังคงเคยปากเช่นเดิม

“ยังงี้มาพินกับข้าดีกว่าวะ”

ไม่มีอะไรหรอกครับนอกจากเสียงพูดเท่านั้น แต่ผมเคยได้อ่านหลายบทความที่กล่าวถึงความขัดแย้งระหว่างพระยาพหลฯ กับพระยาทรงฯ ที่เกิดขึ้นภายหลังเปลี่ยนแปลงการปกครองว่ามีการโต้เถียงกันรุนแรงถึงขั้นคว่ำดาบไทยวิ่งไล่ฟันกันรอบบ้าน อะไรโจนจะขนาดนั้นเล่าพระคุณท่าน นายทหารผู้ใหญ่ยศพันเอกบรรดาศักดิ์พระยา หัวหน้าปฏิวัติจะแกะโทสะกล้าประพุดติปฏิบัติให้คนทั่วไปหัวเราะเยาะเสียวระอะ บู๊ไร

กีฬาอีกประเภทหนึ่งมีน้อยคนชอบเล่นคือ ลูกตุ้มเหล็ก ซึ่งมีลักษณะกลมแบบกระสุนปืนใหญ่โบราณ มีหูสำหรับหิ้วหนึ่งหู ไซ้แกว่ง-เหวี่ยง-โยน-รับ หรืออะไรก็ได้แล้วแต่ เป็นอุปกรณ์กายบริหาร นำหนักมาตรฐาน 7.5 กับ 10 กิโลกรัม เล่นคนเดียวได้ด้วยวิธีโยนรับหรือเหวี่ยงหรือยก คณะร่างหาวิธีผาดแผลงจนได้ไม่ต้องห่วง ใช้นิ้วกลางนิ้วเดียวเกี่ยวลูกตุ้มเหล็กยกขึ้น ยืนตรง เหยียดแขนตรงให้ขนานกับพื้น ผู้ที่ทนอยู่ได้นานที่สุดก็ชนะ หรือจะใช้วิธียกขึ้นลงนับจำนวนครั้งก็ได้ไม่เกี่ยง จะให้สนุกกว่าที่ว่าโยนรับสลับไปมาระหว่างสองคน รับด้วยนิ้วกลางนิ้วเดียวเกี่ยวหูกให้อยู่ แล้วเหยียดแขนตรงขนานกับพื้น เรื่องลูกเหล็กนี้ขดีเทพจนไม่เคยย่น สู้ยิบตาจนนิ้วชั้นข้อมือบวมด้วยลูกเหล็กขนาด 10 กิโลกรัม ไม่เคยแพ้ใคร ตัวใหญ่ตัวเล็กจนเป็นที่เลื่องลือ

มหาบุรุษผู้แก้เชิงแบบเขย่าโลกด้วยการเปิด “โตโตอะอะเซนโซะ” สงครามมหาเอเชียบูรพา พาดิบบายวายวอดกันทั่วรวมทั้งตัวเอง นายกรัฐมนตรีผู้ยิ่งใหญ่ของญี่ปุ่นที่ประกาศสงครามนั้นชื่อ “พลเอกโตโจ” มิใช่ใครที่ไหนอื่นเขาคือ ขดีเทฮิเดกิ โตโจ ที่ว่าข้างต้นนี้แหละ

พลเอก พระยาพหลฯ พุทเสนา เป็นผู้แทนรัฐบาลไทยไปเยี่ยมญี่ปุ่นเมื่อเริ่มสงคราม

พลเอก ฮิเดกิ โตโจ เป็นนายกรัฐมนตรีญี่ปุ่นขณะนั้น

พลตรี พระคักดาพลรักษ์ เป็นศูตทหารบกประจำกรุงโตเกียว

เกลดเกาเจอกัน ขดีเทพจน ขดีเทห์น้อม ใช้ภาษาเยอรมันเป็นภาษากลาง ยศสูงเท่าไพร่สังขารก็ถอยโรยลงไปเท่านั้น พระพหลฯ ขณะนั้นมีโรคที่ติดประจำตัว เมื่อมีโอกาสพบกันเป็นการส่วนตัวก็ดื้อฟื้นความหลัง

ครึ่งเบอร์ลินไม่ได้ โตโจทำยกลูกเหล็กขึ้นมาอีก น้ำหนัก 10 กิโลกรัมเท่าเดิม ขเด็ทพจน์เจ้าเก่ามีหรือจะยอมแพ้ ลู้แค้กระดุกนิ้วกลางเคลื่อน ข้อมือด้วยหรือเปล่าไม่รู้ ไม่แพ้ครับ แต่ร้อนถึงหมอ ขาวนี้ดังอีก พาดหัวว่า “พระยาพลฯ ไม่ยอมเสียเชิง” งานนี้ขเด็ทเกอริงมาร่วมวงอีกซักคนก็จะได้ ขเด็ทพจน์ยอมคงหายเหง ส่วนพระคักดาฯ ติดอยู่ในญี่ปุ่นจนตลอดสงคราม พร้อมด้วยคุณหญิงและบุตรสาวเล็กๆ สองคน ความเป็นอยู่ช่วงนั้นแสนจะลำบากยากเข็ญ ชาติแคลนไปเสียหมดทุกสิ่งทุกอย่าง

ขเด็ทพจน์เป็นพลเอก พระยาพลพลพยุหเสนา ใหญ่ที่เมืองไทย เคยดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรี ขเด็ทโตโจเป็นพลเอก ดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรีใหญ่ที่ญี่ปุ่น ขเด็ทเกอริงเบ้อเริ่มเต็มในอาณาจักรไรช์ที่ 2 เป็นถึงจอมพลแห่งจอมพล เป็นมือสองรองจากท่านฟูเรอร์จอมเผด็จการหมวดกระจุก

เกอริงเป็นคนร่างใหญ่ชอบเล่นอะไรที่โลดโผนเสียงเจ็บตัว กับเพื่อนฝูงก็ชอบเล่นรุนแรง นักเรียนไทย ตัวเล็กเสียเปรียบ พอพัดเอาหนักๆ แก่ไม่ตก อีกอย่างชอบสนุกแอบเอาถุงเท้าเพื่อนไปซ่อน แต่งเครื่องแบบ ไม่ทันก็รุ่นเท่านั้น ฤดูหนาวเกดตลกไปอีกแบบ คือเอาถุงเท้าไปชุบน้ำ ทิ้งหิมะตากยั้งงั้นคนสวยยิ้มไม่ออกแน่ เกอริงมีนิสัยขี้โอ้ชอบแต่งกายหรูหรา หรือหว่าหาเฟอร์นิเจอร์มาประดับ ฟังสมมออยู่ตลอดเวลาว่าจะเป็นที่วีรบุรุษ ผันแต่กางเขนเหล็ก อิสรยาภรณ์ชั้นสูงสุด บุญมาวาสนาส่งให้เป็นใหญ่จนได้ในยุคนาซีดังหวัง เครื่องแบบจอมพล ของเกอริงออกแบบเองโดยเฉพาะ เปริดชะไม่มีละ คหาจอมพลเป็นนาซังทั้งแห่งสลักเสลาวิจิตร เกอริงใช้ชีวิต ความเป็นอยู่โอ้อ่า กินดีอยู่ดีไม่เปลี่ยนแปลง

ที่ว่าเกอริงตัวใหญ่ชอบเล่นแรงจนดูเหมือนงใจรั้งแก พาดฟันกันในสนามฝึกละพอได้ แต่ที่หมอสุนัข ไม่เลือกเวลา บ่อยจนนักเรียนไทยโมโห แต่เกอริงถือว่าเป็นการหยอกล้อฐานะเพื่อนสนิท ตานี้ก็หนามบ่งซีครับ แหย่กันทำไหนไม่รู้ เรื่องเล่นหนักๆ หรือถุงเท้า ขเด็ทพจน์อ้อมอ้อมมวยไทยปลักเข้าให้ ตามด้วยขวาตรงเต็มปาก โคนนิ้วกลางชนฟันได้แผลเบ้อ ตัวใหญ่เท่าใหญ่ไม่เกียง

เกอริงพันหัทครับ

จอมพลแห่งจอมพล แฮร์มันน์ วิลเฮล์ม เกอริง ผู้บัญชาการกองทัพอากาศลุฟวัลเฟอ ถูกถอนพ้น โดยทันตแพทย์คือ ขเด็ทพจน์ ผมถึงได้ว่าเกอริงจำเกลอเก่าไทยได้แม่น

พวกผมเคยไปบ้านคุณพระคักดาที่แถววัดช่างแสง ถนนพระราม 1 ท่านเล่าเรื่องนี้และอวดแผลเป็นที่โคนนิ้วกลางชาด้วย เยอรมันชอบมีแผลเป็นของแผลจากการต่อสู้ครับ

มีบันทึกขณะที่ยังอยู่ในโรงเรียนนายร้อยตอนหนึ่งว่า

วันที่ 11 พฤศจิกายน 2452 ออกไปถ่ายรูปร่วมกันมี

ชิต ท่านนิล ท่านมรุพร สเตงลิน (เยอรมันคนนี้มีลุงที่รู้จักกับสมเด็จฯ พระบรมราชชนก มาเฝ้าบ่อยๆ) สอาด ภาพนี้แต่งเครื่องแบบไทย

พจน์ ท่านมรุพร ตอย อาจ ดิน เทพ ภัคดี เภา สอาด ภาพนี้แต่งพลเรือน

มีเพื่อนหญิงไปด้วยอีกหนึ่งคน

ตอย ชิต ท่านตรี พจน์ ภาพนี้แต่งเครื่องแบบขเด็ท